

Prima instanță: Judecătoria Orhei
Judecător: V. Cupcea
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău
Judecători: V. Negru, A. Pahopol, Ion Secrieru

Dosarul nr. 3ra-734/17

ÎNCHEIERE

05 iulie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Luiza Gafton, Ion Druță

examinând chestiunea cu privire la admisibilitatea recursului declarat de către administratorul Societății cu Răspundere Limitată „Vladimtus” Leșan Vladimir,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Societate cu Răspundere Limitată „Vladimtus” împotriva Inspectoratului Fiscal r-nul Orhei cu privire la anularea actelor administrative,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 17 ianuarie 2017, prin care a fost respins apelul declarat de către administratorul Societății cu Răspundere Limitată „Vladimtus”, Vladimir Leșan și a fost menținută hotărârea Judecătoria Orhei din 19 iulie 2016,

c o n s t a t ă :

La data de 15 decembrie 2014 SRL „Vladimtus” a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului Fiscal de Stat pe r-nul Orhei privind anularea actelor administrative.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat, că prin decizia Inspectoratului Fiscal de Stat pe r-nul Orhei din 03.10.2014 s-a dispus încasarea la bugetul statului a impozitelor și a sumelor majorării de întârziere calculate în rezultatul controlului.

Ca temei pentru o atare soluție IFS Orhei a invocat următoarele: în anul 2010, contrar art. 24 (10) al Codului Fiscal nr.H63-XIII din 24.04.97 (republicat Monitorul Oficial al RM ediție specială, 08.02.2007) de către contribuabil la deduceri în evidentă financiară cheltuieli în sumă totală de 412918,36 lei și anume procurări de mărfuri în baza actelor de achiziții al mărfurilor de la

persoane fizice care au fost completate cu date neveridice (persoane fizice decedate, coduri de identitate greșite), care în urma controlului nu se permit la deduceri în scopuri fiscale.

Astfel, în rezultatul controlului fiscal s-a stabilit că în perioada fiscală 2010, SRL „Vladimtus” a obținut venit impozabil în sumă de 438 875 lei, contrar sumei declarate de 27 397 lei, cu diminuarea venitului impozabil cu suma de – 412 478 lei;

În anul 2011 de către SRL „Vladimtus” au fost atribuite la deduceri în evidentă financiară cheltuieli în sumă totală de 308 358,68 și anume: procurări de mărfuri în baza actelor de achiziții al mărfurilor de la persoane fizice care au fost completate cu date neveridice (persoane fizice decedate, coduri de identitate greșite și explicații date în scris de persoane fizice care au negat faptul predării producției agricole către întreprinderea dată), care în urma controlului nu se permit la depuneri în scopuri fiscale. Astfel, în rezultatul controlului pe perioada fiscală 2011 s-a stabilit că a obținut venit impozabil în sumă de 418 796 lei, contrar sumei declarate de 110 524 lei.

Cu decizia IFS Orhei reclamantul nu este de acord, deoarece venitul obținut de SRL „Vladimtus” în perioada supusă controlului se compune din sumele obținute de la livrarea producției agricole, către SA „Orhei-Vit”, deoarece SRL „Vladimtus” nu deține în proprietate sau în arendă terenuri agricole, inclusiv plantate cu livezi. Susține, că produsele agricole, care se livrau către SA „Orhei-Vit”, erau colectate de la persoane fizice, care dețin livezi, pentru aceste produse agricole se întocmeau acte de achiziție și se achita persoanelor fizice respective prețul acestor produse agricole.

Astfel, invocă reclamantul, profitul SRL „Vladimtus” se compunea din diferența dintre prețul, cu care produsele agricole erau livrate către SA „Orhei-Vit”, și prețul, cu care ele erau achiziționate de la producător.

În așa mod, sumele achitate de SRL „Vladimtus” persoanelor care achiziționau produsele agricole, constituie cheltuieli ordinare și necesare, achitate și suportate de întreprindere în cadrul activității de întreprinzător.

Consideră că nu este întemeiată referirea IFS Orhei la prevederile art.24 (10) al Cod fiscal din considerentul că, potrivit acestei norme legale se permite deducerea cheltuielilor ordinare și necesare suportate de contribuabil pe parcursul anului fiscal, neconfirmate documentar, în mărime 0,2% din venitul impozabil.

În ceea ce privește cheltuielile suportate de SRL „Vladimtus”, ele au fost documentate prin întocmirea actelor de achiziție. Producția agricolă a fost colectată de la persoanele fizice, care, neavând statut de întreprinzător, nu dispun de facturi fiscale sau facturi de expediție.

Invocă că, în cazul dat actele de achiziție sunt documente justificative, care atestă procurarea produselor agricole de la persoane fizice și cheltuielile suportate de SA „Vladimtus” pentru aceasta, circumstanțele IFS Orhei, expuse în decizie,

precum că actele de achiziție nu ar ține date veridice, sunt declarative și nu sunt dovedite cu probe suficiente, reprezintă presupuneri expuse de funcționarii organului fiscal.

Nefiind de acord cu decizia în cauză, SRL „Vladimtus” a contestat-o, iar prin decizia IFS Orhei nr. 2106-C din 13.11.2014 contestația a fost considerată neîntemeiată și a fost respinsă, fapt ce a servit înaintarea prezentei acțiuni în instanța de judecată.

Cere reclamantul admiterea acțiunii, anularea deciziilor Inspectoratului Fiscal de Stat Orhei nr. 1686-C din 03 octombrie 2014 și decizia nr. 2106-C din 13 noiembrie 2014 pe marginea contestației depuse împotriva deciziei nr. 1686-C emisă de Inspectoratul fiscal de stat Orhei.

Prin hotărârea Judecătoriei Orhei din 19 iulie 2016 cererea de chemare în judecată înaintată de SRL „Vladimtus” împotriva Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Orhei privind anularea deciziilor Inspectoratului Fiscal de Stat Orhei nr. 1686-C din 03 octombrie 2014, asupra cazului de încălcare a legislației comise de SRL „Vladimtus” și nr. 2106-C din 13 noiembrie 2014 pe marginea contestației depuse împotriva deciziei nr. 1686-C emisă de Inspectoratul Fiscal de Stat Orhei s-a respins ca fiind neîntemeiată (f.d.46, f.d.49-f.d.51).

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 17 ianuarie 2017 a fost respins apelul declarat de către administratorul SRL „Vladimtus”, Vladimir Leșan și a fost menținută hotărârea Judecătoriei Orhei din 19 iulie 2016 (f.d. 74, f.d.75-f.d.83).

Nefiind de acord cu decizia menționată, la 10 mai 2017, administratorul Societății cu Răspundere Limitată „Vladimtus” Leșan Vladimir a declarat recurs, solicitând cu „titlu principal” admiterea recursului, casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 17 ianuarie 2017 și a hotărârii Judecătoriei Orhei din 19 iulie 2016, cu emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii înaintate, și cu „titlu secundar” - casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 17 ianuarie 2017 și a hotărârii Judecătoriei Orhei din 19 iulie 2016, cu restituirea cauzei la o nouă rejudecare la Curtea de Apel Chișinău.

În motivarea recursului, cu reiterarea motivelor de fapt și de drept invocate pe parcursul examinării cauzei în instanțele inferioare, recurentul a indicat că atât instanța de apel cât și instanța de fond nu au constatat și elucidat pe deplin circumstanțele care au importanță pentru soluționarea cauzei, au aplicat eronat normele de drept material și procedural.

Conform art. 434 alin. (1) CPC recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Având în vedere că copia deciziei integrale a instanței de apel a fost expediată în adresa părților la 06 martie 2017 (f.d. 84), cât și faptul că la materialele cauzei nu sunt careva probe privind recepționarea acesteia, recursul administratorului Societății cu Răspundere Limitată „Vladimtus” Leșan Vladimir

se consideră declarat în termen.

La 04 iulie 2017 Serviciul Fiscal de Stat a prezentat referință pe marginea recursului depus, solicitând declararea acestuia inadmisibil.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție a RM consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC RM părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) al articolului menționat, prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că au fost aplicate eronat normele de drept material sau procedural, iar alin. (4) prevede că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3), (4) CPC RM.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de administratorul Societății cu Răspundere Limitată „Vladimtus” Leșan Vladimir nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC, or recurentul nu a invocat nici un temei care ar indica la ilegalitatea actelor judecătorești contestate, ci a formulat critici ce se axează asupra fondului cauzei.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel sau instanța de fond, respectiv nu constituie temei de casare a actelor judecătorești recurate.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că, procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin prisma jurisprudenței CEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, iar recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, însă motivele recursului, invocate în speță, sunt similare celor invocate în cadrul judecării cauzei, care au fost apreciate corespunzător.

În astfel de circumstanțe, completul Colegiului civil, comercial și de

contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de administratorul Societății cu Răspundere Limitată „Vladimtus” Leșan Vladimir ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 269-270, 433 lit. a), 440 CPC completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de administratorul Societății cu Răspundere Limitată „Vladimtus” Leșan Vladimir se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Luiza Gafton

Ion Druță